

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΣ

[ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ]

ΚΑΙ ΟΙ τὸν ἐγνώριζαν εἰς τὸ Νεζερὸ τὸν μπάρμπα
Σπύρο τὸν ζήτουλα.
Ἦτο κουτσὸς ἀπὸ τὸ δεξιὸ τοῦ ποδᾶρι κ' ἐπερ-
πατοῦσε ἀκουμβῶντας ἔς τὴν πατερίτσα του.

Θὰ ἦτο ἕως πενήντα πέντε χρονῶν ἄνθρωπος· μὰ ἡ καρ-
διά του ἐφαίνετο νὰ ἦταν καρδιά παλληκαριοῦ.

Ὁ μπάρμπα-Σπύρος ἐζητιάνευε κ' ἐζοῦσε.

Ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ τὸν ἐλεοῦσαν ὅλοι.

Πολλοὶ ἔλεγαν ὅτι ἀπὸ ταῖς οἰκονομίαις του εἶχε γεμίσει
τὸ μικρὸ του τὸ κεμέρι.

Τοῦτο τὸ ἐπίστευαν οἱ περισσότεροί, γιατί λίγαις μέραις
πρὶν ἀρχίσῃ τὸ τουφέκι ἔς τὰ σύνορα, ὁ μπάρμπα-Σπύρος
ἔπαυσε νὰ ζητιανεύῃ.

Ὅπου ἄκουγε νὰ συζητοῦν γιὰ τὸν πόλεμο ἐκάρφωνα
καλὰ καλὰ τὸ αὐτί του καὶ τὸ μάτι του ἐβγαζε φωτιές.

Ἐβλεπες τότε ἔς τὴ ματιά του ζωγραφισμένη ὅλη τὴ φω-
τιὰ ποῦ ἔκαιγε τὰ στήθια του.

Πῶς λοιπὸν τὰ κατάφερνε ὁ μπαρμπα-Σπύρος νὰ ζῆ τό-
σον καιρὸ χωρὶς νὰ ζητιανεύῃ ἂν δὲν εἶχε γεμάτο τὸ κε-
μέρι του;

Ἡ ἡμέραις ποῦ θᾶρχιζε τὸ τουφέκι ἐπλησίαζαν καὶ ἡ ἀ-
γωνία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μπάρμπα-Σπύρου ἔγιναν πλέον
ὀλοφάνερα.

— Πῶς τὰ βλέπεις, παπούλη; ἔλεγεν εἰς τὸν παπᾶ τοῦ
Νεζερῶ· θὰ τοὺς φᾶμε τοὺς παληότουρκους; Κοί ὅταν ἀπὸ
τὸ στόμα τοῦ παπᾶ ἐβγαῖναν λόγια μισομασημένα, τὸ ἥλιο-
καϊμένο πρόσωπο τοῦ μπαρμπα-Σπύρου ἐσυννέφιαζε.

— Δὲν τὰ ξέρεις καλὰ, παπούλη, τὰ πράγματα· θὰ πάω 'στὸ δάσκαλο νὰ τὰ μάθω.

Καὶ ἐπήγαινε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος, νέος καὶ ζητωπόλεμος —κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν πλέον φράσιν, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἀπαλλαγέντων καὶ αὐτὸς — τὰ ἔβλεπεν ὅλα ρόδινα καὶ ἔδιδεν ὄχι ἐλπίδας ἀλλὰ βεβαιότητος εἰς τὸν μπάρμπα-Στύρο περὶ τῆς νίκης . . . Καὶ ὁ γέρω-ζήτουλας εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ διδασκάλου ἐμουρμούριζε :

— Καλὰ τὰ ἔλεγα ἐγώ· θὰ τοὺς φᾶμε τοὺς παληότουρκους· δὲ θὰ μᾶς γλυττώσουν !

*
*

Ἄρχισε τὸ τουφέκι.

Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἀναλήψεως (1) τοῦ οὐδετέρου σταθμοῦ τὸν ὁποῖον ἐκυρίευσαν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ ἰδιικοί μας, παρουσιάσθη ἓνας γέρωσ κουτσὸς μὲ τὴν πατερίτσα του καὶ μ' ἓνα σακκοῦλι γεμάτο κ' ἓνα φουσκωμένο ἄσκι.

Ἦταν ὁ μπάρμπα-Στύρος.

— Κακὸ τόπο ἐδιάλεξες γιὰ ζητιανιά, παπούλη μου, τοῦ λέγει ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ οὐλαμοῦ τῶν πυροβολητῶν ἀνθυπολοχαγός, ἐδῶ μοιράζουσι μπόμπαις !

— Δὲν ἦρθα γιὰ ζητιανιά, καπετάνιε μου· ἦρθα γιὰ νὰ πολεμήσω. Ἐγὼ τὸ δικαίωμα ;

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐκύτταξε καλὰ καλὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄφου θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ πανηγύρι τῆς φωτιᾶς ὀρίστε.

Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ὄπλον ἑνὸς τῶν ὑπηρετῶν τῶν τηλεβόλων.

Ἀναγάλλιασε ἡ ψυχὴ τοῦ μπάρμπα-Στύρου καὶ τὸ μάτι του ἐδάκρυσε.

Ἐφίλησε τὸ τουφέκι κ' ἐτοποθετήθη εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν.

(1) Ὡς γνωστὸν ἐπὶ τῆς Ἀναλήψεως ἔμεινε κατὰ τὸν πόλεμον ἐπὶ πέντε ἡμέρας ὁ γενναῖος ἀνθυπολοχαγός τοῦ πυροβολικοῦ κ. Γεώργ. Κοτσελόπουλος ὁ ἥρωϊκώτατος ἀγωνισθεὶς ἐκεῖ μετὰ τοῦ οὐλαμοῦ του καὶ ἀποκρούσας ὀκτῶ ἐφόδους ἐχθρικός, ὅστις καὶ παρέσχε τῷ ἀδελφῷ του καὶ φίλῳ ποιητῇ κ. Ν. Κοτσελοπούλῳ τὰς ἄνω πληροφορίες.

Ὁ μπάριμπα-Σπύρος ρίχνει, ρίχνει ἀδιακόπως.

Πυρώνει τὸ τουφέκι του καὶ τὸ ἀλλάζει ἀμέσως μὲ τὸ τουφέκι ἄλλου ὑπηρέτου.

Οἱ στρατιῶται μας κτυποῦν ὀχρωρωμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα ὁ καθ' ἕνας των.

Ὁ μπάριμπα-Σπύρος πυροβολεῖ γονατιστός, διότι δὲν εἴμπορεῖ νὰ σταθῇ . . . ὄρθιος !

— Γειά σου, γέρω-παλληκαρά μου, φωνάζει ὁ ἀξιωματικός· μὰ φυλάγου κι' ὅλα λιγάκι, γιατί τέτοιο παλληκάρι εἶναι ἄμαρτία νὰ χαθῇ ἄδικα !

— Μὴ φοβᾶσαι, καπετάνιε, ἀπαντᾷ ὁ γέρω-ζήτουλας, ἡ σφαίραις μὲ γνωρίζουν ἐμένα ἀπὸ τὰ παλαιά.

Καὶ ὁ μπάριμπα-Σπύρος πολεμάει σὰν λιοντάρι καὶ ὁ ἀξιωματικός τὸν θαυμάζει καὶ οἱ στρατιῶται τὸν χειροκροτοῦν !

*
* *

Ἔχουν περάσει σαράντα ὀκτὼ ὥραις ἀπ' ὅταν ἄρχισε τὸ τουφέκι καὶ οἱ στρατιῶται εἰς τὴν Ἀνάληψιν ἦσαν νηστικοί.

Ὁ ἀξιωματικός μόνον εἶχε μιὰ γαλέττα καὶ μισὸ λεμόνι διὰ τὸ γεῦμά του !

Οἱ στρατιῶται πεινοῦν. Ἄν τοὺς ἐξέχασε ἡ ἐπιμελητεία, δὲν τοὺς ἐξέχασε καὶ ὁ μπάριμπα-Σπύρος ὁ ζήτουλας !

Ἄνοίγει τὸ σακκούλι του, βγάζει ἀπὸ μέσα δύο ψωμιά, μίαν σακκούλα μὲ ἐλιθαίς καὶ ἕνα χαρτί ταραμᾶ καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ μοιράζῃ εἰς τοὺς στρατιώτας, ἐνῶ ἡ σφαίραις βοῖζουν γύρω του.

— Ζήτω ὁ μπάριμπα-Σπύρος ! ἀκούεται βροντοφωνῶν ὁ οὐλαμὸς τῶν πυροβολητῶν μας.

Καὶ ὁ γέρω-ζήτουλας ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διανομὴν τοῦ συσσιτίου, ἔδωκεν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ ἄσκι τὸ ὅποῖον ἔφερε κρεμασμένο εἰς τὴν πλάτη του καὶ ἔπιασε πάλι τὸ τουφέκι !

Εὐλογημένα τὰ χέρια ποῦ ἐλέησαν τέτοιο ζήτουλα !

*
* *

Ὅσαις μέραις ἔμεινεν ὁ οὐλαμὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὴν Ἀνάληψιν ὁ μπάριμπα-Σπύρος δὲν ἔλειψε στιγμή.

Μόνον ἄμα ἔπαυε τὸ τουφέκι κατέβαινε εἰς τὸ χωριό, ἐ-

γέμιζε τὸ ἀσκή του κρασί καὶ τὸ σακκοῦλι κουραμένα καὶ ἔ-
τρεχε πάλι μὲ τὸ κουτσό του ποδαράκι εἰς τὴν θέσιν του.

Ἔτσι ἐξήντηλσε ὅλο τὸ κεμέρι του ὁ μπάρμπα-Σπύρος.

Κατὰ τὴν ὑποχώρησιν, ἓνας στρατιώτης λέγει, ὅτι εἶδε
τὸν μπάρμπα-Σπύρο μὲ σπασμένο καὶ τὸ ἄλλο του ποδᾶρι
ἀπὸ σφαῖρα τουρκικὴ, μέσα σὲ μιὰ γράνα καὶ τὸν ἄκουσε νὰ
λέγῃ μὲ πικρὸ παράπονο :

— Τὸ ἓνα τὸ ἔχασα 'ς τὴν Καλαμπάκα, τὸ ἄλλο 'ς τὴν
'Ανάληψι' ἃς ἔχη δόξαν ὁ Θεός !

Κανεῖς δὲν ξέρει πλέον τί ἀπέγεινεν ὁ μπάρμπα-Σπύρος
ὁ ζήτουλας. Νὰ πέθανε ἄρά γε 'ς τὴ γράνα ἐκείνη τὸ τίμιον
αὐτὸ παλληκᾶρι ἐγκαταλελειμμένο καὶ ἔρημον ;

Ἢ νὰ μὴν ἔπεσε ζωντανὸς εἰς τὰ χέρια τῶν Τούρκων ὁ
μπάρμπα-Σπύρος ὁ ζήτουλας ;

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος σκέπτεται εὐγενῶς καὶ περὶ τῶν κακῶν.

Ἡ κολακεία εἶνε ἡ δύναμις τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν με-
γάλων.

Εὐκολώτερον δίδουν οἱ πεινασμένοι εἰς τοὺς νηστικούς, παρὰ οἱ χορ-
τασμένοι.